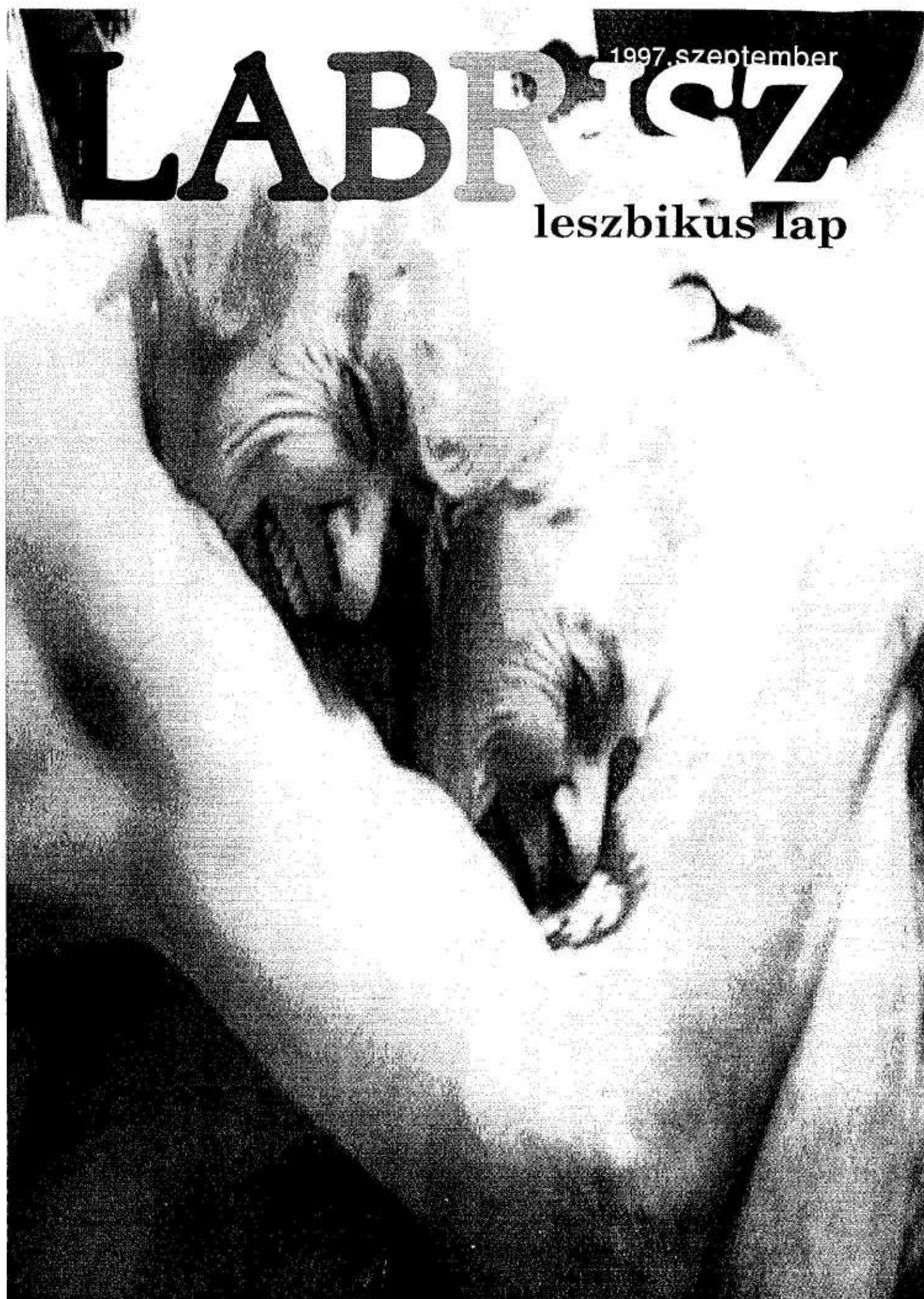

1997. szeptember

LABRISZ

leszbikus lap

szerkesztői levél

Vannak kifejezések, amelyekről az angolul olvasó ember azt hiszi, tudja mit jelentenek. Nem kell utána nézni szótárban, lexikonban, és nem tűnnek meglepően újak idegen nyelvű szövegekben. Ilyen a "women's space" - azt jelenti: tér, a nők tere. Csakhogy akadnak olyan kifejezések, amelyekről kiderül, hogy nem elég tudni, mit jelentenek. Mert több van bennük annál, amit egy könyv fölött gondolhat az ember.

A leszbikusok tere, ahol egy nő szabadon lehet leszbikus, körülnéz és nem egy heteroszexualitástól uralt világ képeit látja maga körül hanem nőket, akik mintha valami terhet raktak volna le, függetlenek és szépek így. Ez az, amit magától értetődőnek gondoltam ez év tavaszáig. Aztán jött APRILES, a leszbikus hétvége Prágában, az ILGA (Nemzetközi Leszbikus és Meleg Szervezet) konferenciája Kölnben, és ráakadtam erre az evidenciára néhány dolog. Például amikor kijöttünk egy beszélgetésről a prágai Goethe Intézet egyik szobájából, és valaki megkérdezte, milyen volt, és elkezdtem volna kritikus lenni az elhangzotakkal kapcsolatban, "hát...", de abban a pillanatban az eszembe jutott, hogy ötvenvalahány nő (nagyreszt leszbikus) ült abban a kis teremben a feminizmusról beszélgetve, és azt éreztem, hogy jó volt, nagyon jó... És a leszbikus workshop Kölnben, megint hatvan - hetven nő, aki úgy döntött, hogy az új ügyvivő testületben ugyanannyi nő legyen mint férfi (minden régiót egy leszbikus és egy meleg képvisel), és így is lett... Az örömtánc a leszbikus és meleg büszkeség napján egy alagútban a sok kilométeres menet vége felé, extatikus dobszóra... Egy könyvesbolt Edinburgban, ahol egy hatalmas polc áll "meleg dolgok" felirattal, és a könyveknek több mint fele leszbikus regény, de ez nem elég: az emeleten két polc áll egy "női és feminista stúdió" tábla alatt... A barátságos meleg könyvesbolt és kávézó egymás szomszédságában...

A leszbikus bár rendezvénye legalább 250 nővel (na meg rengeteg sörrel és jó zenével)... És ahogy egy délután hazafelé mentem a High Streeten, az edinburghi fesztivál egyik fő színhelyén, ahol utcai előadások köré gyűlik a tömeg, és négy olyan fantasztikus női hangot hallottam, hogy oda kellett furakodnom, és igen, leszbikusok voltak, ausztrál énekesek; látszott az arcukon, mennyire élvezik a körük gyűlő tömeget, az emberek meg a dalt éljenezték hatalmas tapsal... És ennek a négy nőnek (Jump a nevük) a koncertje aztán egy teltházas színházban volt, rengeteg nővel... Ahogy az egyik énekes előlép és azt mondja, nem tudja pontosan, hogyan nevezze magát "nőnek", mert nem gyenge, nem törékeny, nem azonosul kicsi puhaszórú állatokkal, nem hisztérikus, és percekig sorolja a sztereotípiákat, hogy azok mind nem ő; és amikor abbahagyja, az előadás közepén a nők elkezdnek tapsolni és valaki azt mondja: "hú", és egy idősebb, őszhajú nő előbb csendben ül, aztán felnéz és hatalmas energiával tapsolni kezd...

A nők tere, a leszbikusok tere - jól ismert kifejezések angol nyelvű szövegekben, viszont a torokszorító érzés, meg ahogy aztán érzi magát az ember, amikor hazafelé megy, ha le is van írva, megélni egészen más.

És az is más, ha valaki otthon éli meg, vagy ha egy szerencsés nyár kell hozzá. Jó elutazni egy nagy külföldi büszkeségmenetre, de a nagyobb feladat mégiscsak az, hogy itthon éljünk büszkén és érezzük jól magunkat. Itt volt szeptember 6., a MI büszkeségnapunk, és jön a LABRISZ-TALÁLKOZÓ novemberben: hogy nekünk is legyen terünk: az itteni leszbikusok tere.

Sándor Beá

„a labrisz kétélű bárd, az amazonoknak és védőistenjükk Artemisnek a jelképe. Eredetileg harci fegyver lehetett, később ünnepi kellék. Az amazonokkal való kapcsolat miatt választották a leszbikus nők jelképükké.”

LABRISZ

Leszbikus lap.

I. évf./3

A szerkesztőség címe azonos a Háttér Társaság címével: Labrisz (Háttér) Budapest 1554 Pf. 50

Szerkesztők:

Sándor Beáta
Hatfaludi Judit

Lapterv, tördelés:

Lányi Gabi

Olvasószerkesztő:

Szabó Judit

Sokszorosítás:

Tónia

A meleg és leszbikus büszkeség hetével egyidőben, 1997. június 19-től 22-ig tartott a második **meleg és leszbikus filmfesztivál** Budapesten. Bővebben a Mások júliusi számában és a Labrisz 6. oldalán olvashattok róla.

A Háttér Baráti Társaság a Melegekért idén először részt vett az **ILGA** (International Lesbian and Gay Association) **világkonferenciáján Kölnben**. Az egyesület tagjai részt vettek a konferencia után egy nappal rendezett hatalmas leszbikus és meleg büszkeségnapi felvonuláson is, sőt: volt, aki a berlini, hasonlóan nagyszabású melegnap után érkezett oda.

NŐK, FIGYELEM! LABRISZ-EST!

Olyan ritkán jövünk össze! Most szervezünk egy leszbikus találkozót-beszélgetést, melyet több is követhet, ha van hozzá kedvetek. Találkozzunk november 28-án, pénteken este 7-kor az Óvgyelet Alapítvány helyiségében (VI. ker., Zichy Jenő u. 29., a földszinten hátul)! Gyertek el minél többen, vidékekről is!

A brit Legfelsőbb Bíróság ítélete szerint egy leszbikus, aki a hátránnyal él együtt, **örökbe fogadhat** egy 11 éves lányt. A perben, amely az első ilyen jellegű eset volt, a bíró határozottan elutasította a lány édesanyját, aki azzal érvelt, hogy az 1976-os örökbefogadási törvény szerint egy nő, aki egy másik nővel él együtt, nem fogadhat örökbe egy gyermeket, bár az örökbefogadó nő személye ellen semmit nem tudott felhozni. A kislány, aki sok évet töltött állami gondozásban, 1995-től él új mamájával. Az állami gondozó kérte állandó elhelyezését, mert úgy látták, hogy a gyermek új otthona kiegyensúlyozott és biztonságos nyújt számára. Svinger bíró azt mondta, hogy az örökbefogadási törvény bármely egyén számára lehetővé teszi az örökbefogadást, függetlenül attól, hogy kivel él együtt. Közös örökbefogadásért azonban csak heteroszexuális házaspárok folyamodhatnak.

Egy angol utazási iroda két éve nem hajlandó megadni egyik jegyeladóját, Lisa Grant leszbikus élettársának azt az utazási kedvezményt, amely minden dolgozó élettársának jár. A heteroszexuális dolgozók természetesen megkapják, de még egy meleg pár is, amelynek egyik tagja Lisával egy helyen dolgozik. Úgyük ezen nyár végén kerül az európai bíróság elé Luxemburgban. Lisa 1995-ben kérte a több mint két éves együttélés után járó utazási kedvezményt barátja számára (ingyenes utazást évente 125 font értékben). A főnöke azt mondta, hogy biztosan megkapja, mert nem sokkal azelőtt döntött úgy az igazgatóság, hogy megadják egy meleg férfpárnak ugyanabban a körületben. Annál megdöbbentőbb volt, amikor a központi igazgatóság elutasította Lisa kérését. "Hihetetlen volt — a vasúti társaság éppen 1995-ben tette közzé az egyenlő lehetőségek biztosításáról szóló nyilatkozatát, és minden dolgozó megkapta a kis könyvecskét, amiben az áll, hogy egyetlen dolgozójukat sem érheti diszkrimináció" — mondja Lisa Grant. A luxemburgi bíróság előtt Lisa azzal érvel, hogy őt az élettársa neme miatt éri hátrányos megkülönböztetés, és ez az egyenlő fizetésekről szóló határozatnak is ellentmond, hiszen a kedvezmény a fizetésének a része. A média azért is fordul megkülönböztetett figyelemmel a per felé, mert a két nő védője a munkaügyi perekben híresen jó ügyvéd, Cherie Booth, aki történetesen Tony Blair felesége. A valószínű győzelem nagy előrelépés lesz a leszbikus és meleg egyenlőség felé. "Nem különleges elbánást, hanem egyenlőséget kérünk" — nyilatkozta a Lisa Grant és barátja.

A hatalmas Nyugat-Ausztráliai Államnak először van nyíltan **leszbikus szenátora**: Giz Watson, aki azt mondta, hogy ez az új és nagyon magas pozíció semmiképpen nem fogja megváltoztatni informális stílusát és progresszív politikáját.

A lengyel alkotmány végleges szövegének az antidiszkriminációról szóló részéből kitorölték a szexuális orientáció kategóriáját. Alicja Grzeskowiak, a Szolidaritás szenátora és az alkotmánybizottság tagja azt nyilatkozta, meg akarták mutatni, hogy egyáltalán nem értenek egyet azzal a folyamattal, ami az ENSZ, az Európai Unió és egyes skandináv országok törvénykezésében zajlik, ahol már homoszexuális párok is köthetnek házasságot.

k d lang idén április 16-án átvette Kanada legmagasabb polgári kitüntetését. Az ünnepség után azt mondta, most gondolkodnia kell, hogy az O.C. (Order of Canada) rövidített, amely ezentúl a neve után állhat, kis- vagy nagybetűvel írja-e...

Erin Gill: Női gonoszság

Csukd be a szemed és képzeld magad elé pár leszbikus barátodat. Képzeld el, hogy együtt töltitek az estét, és jót beszéltek. Mik a tipikusan leszbikus társalgási témák?

Híres nők, akik nem mondják ki, hogy leszbikusok, pletyhák egy nemrég véget ért hosszabb kapcsolatáról, és persze néhány perc arról, hogy miért nem jök a heteroszexuális és a meleg férfikapcsolatok, ugye? Ha az ember leszbikusokat hall beszélgetni hetero párokról vagy meleg férfiak dolgairól, azt hihetné, hogy egy szapphói kapcsolat a boldogság egyetlen lehetséges alapja. Valahol a szíve mélyén sok leszbikus hisz abban, hogy a más nemű és szexuális orientációjú emberek kapcsolatai szomorúak, álságosak, érzelmileg hidegek, szexuálisan kiegyensúlyozatlanok, lelki élet pedig egyszerűen nem is létezik bennük.

Túlságosan élesen fogalmazok? Lehet, de az tény, hogy a leszbikusok — én is — gyakran beszélnek és gondolkodnak arról, hogy a heteroszexuálisok és a meleg férfiak hogyan tolják el az életüket, magukat viszont nagyon is ritkán kritizáljuk. Bizony, bizony. Olyanok vagyunk, mint a tizenhároméves kislányok: annyira elégedetlenek vagyunk másokkal, hogy észre sem vesszük, hogy mi is tudunk épp olyan okatlanul viselkedni.

Ha jó alaposan megvizsgálánánk magunkat és aztán próbálnánk kialakítani egy képet magunkról, mire jutnánk? Persze, nem csak a heteroszexuális mintát követjük a kapcsolatainkban. Úgy értem, megpróbálunk olyan kapcsolatot kialakítani, ami nem csak arról szól, hogy van egy barátnő és az ő udvarlója. Mély szeretetet akarunk, fékezhetetlen vágyakozást, őzletlen barátságot és még lelki kielégülést is. Azt is lehet mondani, hogy ahogyan megpróbálunk mindent megadni és megkapni a kapcsolatainkban, azzal átlépjük azokat a határokat, amelyek sok heteroszexuális kapcsolatban nagyon is léteznek. Egy férfi például, akinek barátnője van, gyakran a barátaihoz fordul, ha társaságot akar, és nem a barátnőjéhez. És ugyanígy a barátnője is gyakran mélyebb érzelmi támogatást vár a barátaitól, mint a társától. De mi leszbikusok a legjobb barátai és lelki tanácsadói is akarunk lenni a szeretőnknek. A cél nagy és szép, de van egy mondás,

amely szerint minél magasabbra tör az ember, annál nagyobbat eshet...

Azok a leszbikusok, akiknek volt már néhány kapcsolatuk, sokszor bizony úgy érzik, hogy a nők csak azért jönnek össze és kerülnek igazán közel egymáshoz, hogy aztán annál hatásosabban hátrba tudják szúrni egymást. Ha mindent várunk is a kapcsolatainktól, egy biztos: amikor nem kapjuk meg azt a "mindent" és a dolgok elkezdnek szétesni, tudjuk, hogyan legyünk gonoszak.

Azt nem mondom, hogy megközelítjük az emberiség nagy bűneit, de azért nem vagyunk elveszettek sem. Ami különösen éretlen a leszbikusok gonoszságaiban, az az, hogy úgy teszünk, mintha egyáltalán nem

"A szereteteinknek mindig fájdalmat okozunk"

volnának gonoszok. Lefekszünk a barátnőnk volt barátnőjével, és azt mondjuk, hogy nem baj, mert meg-egyeztünk abban, hogy nem vagyunk monogámok. Igaz szeretet akarunk és egy gyereket is, mesterséges megtermékenyítéssel persze, és amikor a társunk hazajön, lelépünk valakivel, akit ismerünk... és akit a barátnő is ismer. Nem valljuk be magunknak és a partnerünknek, hogy unjuk az egészet, hanem azt mondjuk, hogy "meg kell ismernem egy másik oldalamat, amit X. jobban kihoz belőlem; persze azért a lelkeimmel még mindig téged szeretlek és szexuálisan is vonzó vagy (de most elköltözöm)".

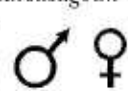
Meghajlítjuk a szabályokat, ugye. És az csodálatos, ha azért hajlítjuk meg őket, hogy szerető kapcsolatokat hozzunk létre, az viszont undorító, ha azt, hogy új hársra vágyunk, olyan hontöbbsé bijátjuk, mintha valami nagyon mély dolog volna. Miért tagadjuk le, hogy a tetteinkkel elkerülhetetlenül fájdalmat okozunk annak, akiről azt hittük, szeretjük?

Tulajdonképpen nem a mi hibánk.

A lányokat arra nevelik, hogy hedvesek és vigasztalók legyenek, nem arra, hogy egyenesen megmondjanak valami bonyolult dolgot. Arra kell gondolnunk, hogy mások mit akarnak (különösen a jövődő férjünk) és a saját vágyainkról még csak ábrándoznunk sem szabad. Aztán előbújunk és megtudjuk, hogy a szapphikus vallás követői szerint a leszbikusság valami magasztos dolog: aki leszbikus, az okosabb, mint a többi nő. Úgyhogy egyszerre kavarog bennünk, hogy egyszerű leszbikusok vagyunk, meg hogy minket nőket arra neveltek, hogy büntudatunk legyen, ha megsértünk valakit. Először is mindent megteszünk, hogy ne kelljen elmondani a szeretőnknek, hogy megcsalhatjuk vagy már meg is csalluk. Ez a héptelenségünk arra, hogy beismerjük: képesek vagyunk valakit megcsalni, ahhoz vezet, hogy becsapjuk. És mindenki tudja, hogy a bizalommal való visszaélés, a becsapás a gonoszság lényege.

Másrészt önmagunk és a szeretőnk előtt is letagadjuk, hogy amit csináltunk, az fájdalmas és sértő, éretlen vagy egyenesen tönlretelt mindent. Egyszerűen nem vizsgáljuk meg a saját viselkedésünket. Milliárd éretet találunk, hogy megmagyarázzuk, hogy a barátnőnk kétségbeesése és rettenetes érzelmi állapota, amikor bejelentettük, hogy le akarjuk zárni vagy meg akarjuk változtatni a kapcsolatunkat, egyszerűen elkerülhetetlen volt. "A szereteteinknek mindig fájdalmat okozunk" — lehet mondogatni. És a leszbikusok mindenkinél jobban tudnak szeretni, nem?

Ülünk egy leszbikus társaságban és elhúzzuk a száncat, milyen rosszul működnek a heteroszexuális kapcsolatok (a meleg férfiakról és az ő szerelmi életükről most ne is beszéljünk), és közben magunkban tartjuk a kétségeinket azzal kapcsolatban, hogy mennyire nem mindig csodálatos a leszbikusok kapcsolata sem. A heteroszexualitás nyilvánvaló fogycatékosságairól beszélünk, csak hogy ne kelljen kritikusnak lennünk a saját kapcsolatainkkal szemben. És ami még rosszabb, ritkán ismerjük be, hogy sokszor úgy viselkedünk, mint a heteroszexuális férfiak, ahelyett ezt annyira megőeljük. Nem hetero férfiak találták ki ezt a két klasszikus mondatot: "Lefeküdtem veled, de nem számít, mert téged szeretlek", és hogy "Miért ne ábrándozhatnék róla, ettől neked

nem kell bizonytalanul érezned magad"? Érdekes, hányszor mondják ezeket egymásnak leszbikus nők.

De hát számít az, hogy nem gondolkodunk az eltolt szahításainkról? Igen, számít. Ha tényleg azt hisszük, hogy a kapcsolataink szépek és erősek, akkor felelősséggel tartozunk a viselkedésünkért, amikor elromlanak. Ha el tudnánk ismerni, hogy a leszbikusok mélyen megsebzik egymást — érzelmileg és néha fizikailag is —, azzal azt is elismernénk, hogy felnőttek vagyunk. És ha magunkat felnőttek látnánk, akkor elvárhatnánk, hogy úgy is viselkedjünk, mi is és mások is. Akkor talán nem fogadnánk el olyan könnyen, amikor egyikünk azt mondja: "El kell hagjalak X. miatt, mert ő jobban hozzájárul a lelki fejlődéséhez". Talán azt mondanánk erre: "Menjél, de abból, hogy másra vágysz, ne csinálj nekem teckét a lelkedről!" A kapcsolataink nagyon mélyek és intímek, és amikor ez az intimitás tönkremegy, mert néha tönkre kell mennie, nem kellene úgy tennünk, mintha ez senkinek se fájna.

"Nem tudod, mit jelent a fájdalom, amíg nem egy nő okozza." Tényleg ezt hallja minden leszbikus egy idősebb leszbikusától, amikor előbújik?

Én ezt hallottam, és mosolyogtam: azt hittem, értem, mire gondol.

Csak azt nem értem, miért hangzott úgy, mintha dicsekedne.

V
E
R
S

Szabó Judit: AJTÓK versciklus 1968 — 1992

II.

4. Egyszerű vasárnap

Ülünk az asztal
két oldalán
te meg én.
Odakint süt a nap.
Az előbb még esett
csillognak a háztetők.
Lassan már elmegyek.

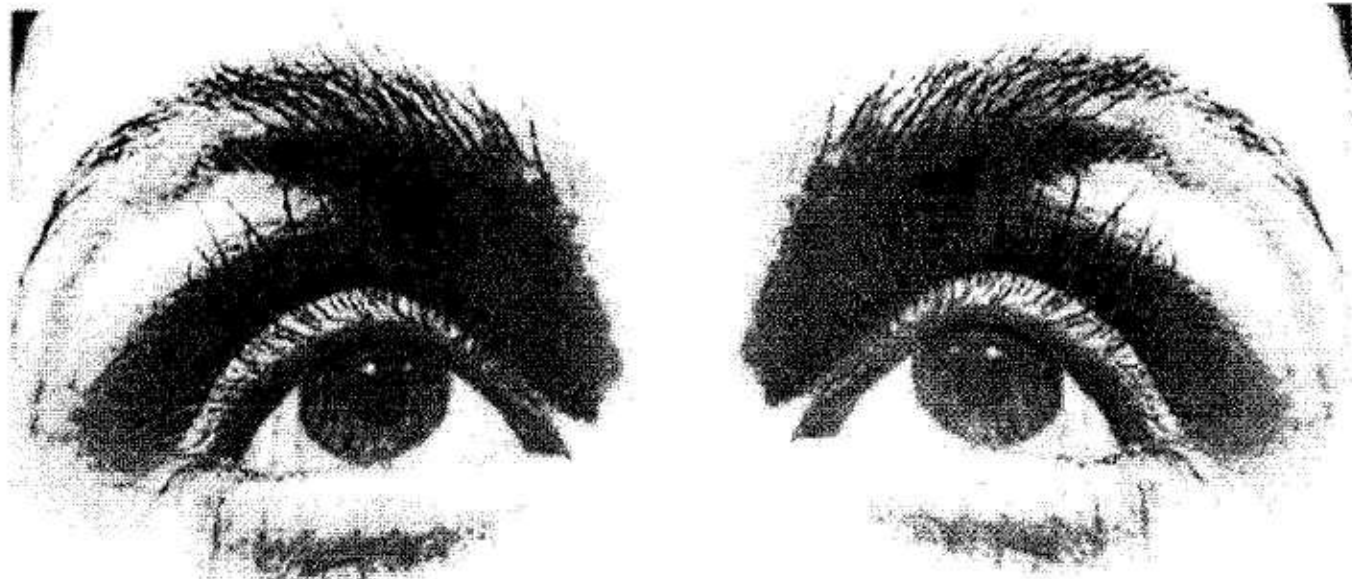
Még hallgatlak egy órát
Kálmán alszik
Kikisérsz
Megállsz az ajtóban
Megyek

Nem hallani ajtócsapódást
nézel utánam
mint többnyire
Imbolygok kicsit
pedig próbálók egyenesen menni
dehát az ember
ettől csak még jobban imbolyog

Ez a folyosó
napvilágnál elviselhető
Ez a folyosó most elviselhető
Visszafordulok
intek neked
Az ajtófélfánál állsz
kezed már fölemelve
Ez egy egészen egyszerű vasárnap
csak éppen
ma néztem vissza eloszor
elmenőben

5. Régi téma

Valamelyik nap azt álmodtam,
hogy Marival alszom
Ötpercenként felriadtam és éreztem
megnyugtató közelségét
Vagyis azt álmodtam,
hogy azt álmodom, veled alszom
és álom-álomból felriadva
éreztem lélegzeted
és gyorsan elaludtam újra
nehogy felébredjek.

Gondolatok a Hősök terén

Június 22-én éjfél tájban kis csapat meleg és leszbikus álldogál a Hősök terén és kissé aggódva hallgatja a nem is túl távoli mennydörgéseket. Árpád atyánk lába előtti egy szívárványszínű zászló (a Háttér Baráti Társaság adta kölcsön az ünnepi alkalomra), a talpazaton boros- és pezsgősüvegek műanyag poharakkal. És azután, budapesti közterületen talán először, felhangzik a pohárköszöntő: **Éljenek a buzik!**

A Meleg Büszkeség hetéről eddig csak a (meleg) sajtóból vagy külföldi barátainktól értesültünk. Most először ünnepeltük meg Magyarországon is, mégpedig a Második Magyar Meleg és Leszbikus Filmfesztivál megrendezésével.

A Hunnia mozi nem túl nagy, több filmet meg is kellett ismételni, hogy minden érdeklődő láthassa, viszont erre a négy napra a meleg valóságos otthonává alakult. Az asztalokon kiűzők, meleg újságok régi számai (íngyen), melegséggel foglalkozó könyvek (pénzért). A falakon szemelvények a magyar sajtóból a melegekkel kapcsolatban, meleg csoportok bemutatkozó tablói. Mert ez volt a fesztivál talán legnagyobb érdeme: hogy a meleg szervezetek aktívan részt vettek benne, és ettől igazi közösségi megmozdulás lett, anélkül azonban, hogy a nem-mozgalmárokat kizárná. A Hősök terére inkább csak az aktivisták jöttek el, ám a filmvetítéseken jónéhány új arcot, köztük sok új nőarcot is lehetett látni.

És szép számmal akadtak olyanok is, akik kissé elveszve álltak a sarokban és senkit sem tudvözöltek régi ismerősként, vagyis akiknek talán ez volt az első találkozásuk a magyar melegvilággal.

Ők aztán hőségesen találtak néznievalót, mert a filmek többsége önmagunk felvállalásáról és elfogadtatásáról szólt. Erről beszéltek a *Word Is Out* meleg és leszbikus szereplői, akiktől, bár sokan voltak, mint régi ismerősöktől búcsúzhatunk el a film végén. Ezzel a problémával küszködött a *When Night Is Falling* című játékfilm hősnője, aki egy keresztény főiskola professzoraként találta szemben magát a leszbikus szerelemmel. *Dee Mossbacher* rövidfilmjei arról szóltak, hogyan segíthet a család és az egyházi közösség meleg tagjainak. A leszbikus rövidfilmek többsége is azt taglalta, milyen reakciók kísérték a főszereplők

leszbikusságát vagy fiús viselkedését, a *Changing Our Minds*-ből pedig megtudtuk, hogyan sikerült a pszichiáterek véleményét megváltoztatni rólunk.

Szó volt persze történelemről is: Nigel Finch híres *Stonewall*-filmjére még éjjel fél tizenkettőkor is tömegek áradtak be, a Harvey Milk san franciscói meleg poliükusról szóló film pedig alapigazságokat mondott ki a melegék és a többségi társadalom viszonyáról. Számomra a legkedvesebb két nem szokványos leszbikus film volt. A *Midwife's Tale* igazi bájos középkori mese, rökéletesen alkalmas rá, hogy egy leszbikus (vagy melegekkel szimpatizáló) anya esti meseként elmondja a kislányának. Az *Out for a Change* pedig a sport világában mutatott rá a szexizmus és a homofóbia kapcsolatára, amelyet a feministák már túlonúl is jól ismernek. A film válasza: nem az a megoldás, ha a feministák vagy a női sportolók vadul bizonygatják, hogy nem leszbikusok, hanem ha kiállnak mindenfajta kisebbség diszkriminálása ellen.

Egy ilyenfajta kiállítás célja hozott minket is a Hősök terére. Néhány egynemű pár bemutatja a társastánc-tanfolyamon szerzett tudását, és újabb csapat érkezik a késő esti filmről. Egyre vészjóslóbban dörög az ég, esik is pár csepp eső, de semmi komoly. Mintha az eső elmaradása saját felelőseinket is megáfozna: önmagunk felvállalásáért nem kapunk sem égi, sem földi megtorlást, csak jutalmat. Mert számomra jutalom és az élet egyik legnagyobb adománya, hogy meleg vagyok. Ez közösséget ad nekem és életecél, hogy ezért a közösségért dolgozzam, márpedig ez a kettő manapság sokak életéből hiányzik. Még ha néhanapján elveszve érezzük is magunkat a heteró társadalomban, mindig tudhatjuk, hogy nem vagyunk egyedül, hogy tartozunk valahová. És akárcsak a nyugat-európai nagy felvonulások, a mi kisebb gay pride-ünk is erről szól.

B.D.R.

Dorothy Allison: LESZBIKUS ÉTVÁGY 2/3

Dél-Karolinában hetedikben tanultunk táplálkozástant.

„A D vitamin elengedhetetlenül szükséges a szervezet számára” — közölte a tanárnő. „Ha egy gyermektől megvonják a megfelelő mennyiséget, az agy nem fejlődik ki tökéletesen.” Elnyújtott délnyugati dialektusban beszélt, a haja ősz volt, a bal arcán pedig kis barna szemölcs dudorodott. Mindenki pontosan tudta, mennyire utál tanítani, és mennyire utálja a diákjait. Főleg minket, akik kinőtt ruhákban, szalonnát rágyva, nagybátyáink bicskájával vésegettük nevünket a padba. Palástolatlan undorral bűnösztet minket a terem közepéről, egyik ujjbegyét a bal fülén nyugtatva, a mutatóujjával meg a szemölcsöt birizgálva.

„A proligyerekek...” — közölte, — „a proligyerekeknek kevesebb az agyszövetük, mert nem jutnak megfelelő vitamínokhoz megfelelő korban. Később ez már pótolhatatlan a szervezet számára.” Majd egy újabb szemölcsösmitással sarkon fordult.

Én meg a leghátsó padban üldöztem markottam meg a fejemet. Teljesen élesen láttam, ahogy a megfelelő vitamínok hiányában szürkeállományom zsugorodni, majd csúszkálni kezd a koponyatöregemben. Uristen, lehet, hogy már túl késő! Anya mindig azt hajtogatja, hogy csak az eszemmel vihetem valamire. Felöltötte bennem az összes nagyfejű, buta, vízenyős szemű unokatestvérem képe. D VITAMIN! Ettől kezdve mániakus D vitamin fogyasztóvá váltam. A tejben van a legtöbb? Akkor tejet iszom, akár lopok is, ha kell. Mama, kérlek, csinálj lazacpörköltet! Olesó, és tele van D vitaminnal. Ha nincs pénzünk tejszínre, csináljunk tejporból! Az is pont olyan sűrű. Etesz tejjel, etess tejszínnel, etess bármivel, csak ne legyck olyan, mint ők.

Húsz évvel később leültetett az orvosom, hogy elmagyarázza nekem testem titkait. Fura módon pont ugyanígy tartotta egyik ujját a fülén, a többit meg kissé behajlítva az arcán, mintha mindig töprengene valamin. „Hát igen, van itt a tejjel egy kis probléma, enyhe allergia, de nem nagy dolog. Tartsa magát távol a tejtermékektől, és szedjen kalcium és D vitamin tablettát! Semmi tejszín, vaj, sajt.”

Elvigyorodtam, de nem vette észre. Fülén tartott ujját az agya felé mutatott. Semmi humorérzéke nem volt, úgy-hogy inkább nem meséltem el neki, miért mosolygok. Tej, bab vagy kukoricakenyér. Biztos voltam benne, hogy kell lennie valami titoknak, amit túl későn fedeztek fel. Igaz, hogy az agyam a D vitamin által már kővére hizlalt és izmos, a gyomrom viszont nagyon érzékeny, és éjszakákon át fáj. Belevigyorogtam a zavarába, és elrágcsáltam a rózsaszín és szürke pirulákat, amiket a tej-rönszóító hatásának orvoslására írt fel. És közben azon gondolkodtam, hogy vajon mit is kellett csinálnom, hogy tejfóls krumplicevest ehessenek megint.

Amikor legutóbb nagyon begörcsölt a hasam, kétségbeesett kompromisszumokkal próbálkoztam. Búzacsira, barnarizs, friss zöldszemek, szójaszósz. A teljes őrlésű búzát elhatároztam szimbólumává tettem. Dehát a barna kenyér nem valami könnyen emészthető — benn csúcsült a pocakomban, szerves egységet képezve a nyelvem és kulcscsontom között lerakódott mézzel. Lee azt ajánlotta, hogy igyak minden reggel egy pohár citromos forró vizet, akkor egészséges leszek. O napraforgómagot és szeszamagból meg melaszból készült édességet rácsált. Megittam én a forró

vizet, de utána ponyváregények olvasása ürügyén felvonultam a tetőre. Snickers csokit enni meg Colát inni. Közben vizsaképzeltém magam Lucius nagybácsim Pontiacjába, ahol ragadós szörpököt és még iszonyúbb édességeket töltöttem magamba.

„Nyald le” — mondta Jay, a lába között négytől sűrű ujjai a számban. Rajtam ülve előredőlt, miközben teljes testsúlyával rám nehezedett. Nyaltam, nyeltem és köhöszopogattam minden ujjpercét. Másik kezé kemény köztű munkálkodott, egyszerre fogott le és préselt le a sűrű körmét a testemből. Aztán felhúzta a kezét, a számba lökte azt a kezét meg, amit közben tisztára nyaltam, újból bekezdte saját fűszeres illatú nedvével.

„Nyald le” — ismételte. Nyeld le, szopd le az ujjaimat, nyald körbe a tenyeremet.” A csipője belém örölt. Be kellett csuknom a szemem kettőnk erős szagú nedve alatt. Csukott szemhéjjal nyaltam, szopogattam kérségességig, míg levegő után kapkodva sajgott a tüdőm, a körmeim belemélyedtek a háuzmaiba. Nyögtem és nyúszítottam, reszketttem, mint egy anyja emlője után kapkodó kiskutya.

Jay kicsit felemelkedett. Kinyitottam a szemem: az arcán különös összpontosító kifejezés ült. Lelegzőösszafojva vártam. Éreztem, mielőtt megérttettem volna, de aztán is alig lélegezve feküdtem alatta. Csörgő égetes a hasamon, a lábamon. Akkor mindkét kezével lenyúlt, és keserű, sárga pisút öntött a szemembe, fülembé, remegő számba.

„Nyeld le” — mondta újra, de én nem nyeltem. Körömöt a hátába vágva küzdöttem. A foga között fűyörészett. A csipőm nedves cuppanó hangot hallatott, ahogy nekifeszülve megringattam. Arcóm az övéhez nyomtam, ajkam az ajkához, és bekényszeríttem a nyelvem a szájába. Megragadtam a testét, és a hátára fordítottam. A nyelvem a fogaim siklott, összes nedveink a számban keveredtek. A szájába haraptam, és szűcsízíttem a térdemmel a lábait.

„Ízeld meg” — sziszegtem fele. „Nyeld le.” A kezem futkározott a testén. Égett a bőröm. Ő mélyen a torkából morogva megnyalta az arcóm. Mindkét kezemet a lába közé nyomtam, ujjhegyeim szétnyitották a szeméremajkait, a hüvelykujjam elkapta a puha csuklya alatt rejtőző csiklót.

„Ez az” — mondtam. „Gyerünk” Könnyek mosták az arcát. Lenyaltam őket. Szája a fülemhez érve követte hajtóvem izzadt vonalát. Mikor elélezett, a fogai a fülcimpára zárodniak. Próbáltam magam kiszabadítani, de nem sikerült. Teljesen elszállva ringatta magát a kezemen az átható bűzben. Mikor a fülem végre kiszabadult fogai rabóságából, összecuklottam, mintha én is elmentem volna vele együtt. Remegtem a combon és lájtak a fogaim. Ő csukott szemmel mormolt valamit.

„Megfürdetlek egy kád forró limonádében...” — sutogta — „... aztán leiszom rólad. Megezek lazacporára.” Megmarkolta a vállamat és a hátamra fordított. Fejét határozottan hosszú, mély lélegzetet vett, végignézett rajtam, egyik kezét a pinámba dugta, és a nedvességtől síkosan a számhöz emelte.

„Nyald le” — mondta Jay. „Nyald le.”
(folyt. köv.)

A P R O P Ó

HELYEK:

Capella (V. Belgrád rkp. 23.)

Angyal (VII. Szövetség u. 33.) — vasárnap hetero nap!!!!

CSOPORTOK, KLUBOK:

EgyMÁSért — fiatal meleg klubja — kéthetente pénteken 19-21h (VI. Zichy J. u. 29. Óvegylet)

Keshergay — zsidó melegeknek — minden szerdán 18-23h (VI. Zichy J. u. 29. Óvegylet)

Öt kenyér barátj kör — katolikus melegeknek cím: 1461 Pf.25

Meleg tánciskola — szombatonként 16-18h (belpó-550 Ft. Tam-Tam klub:XIII. Csanády u.19)

FILMEK (legalább csekély lesbikus tartalommal):

Kika

Orlando

Sült zöld paradicsom

Priscilla, a sivatag királynőjének kalandjai

Néha a csajok is úgy vannak vele

Elvált nők klubja

Érzékek iskolája

Keserű méz

Fülledtség

TARSKERES — Ő:

Hát hol vagy?

KERES:

Még, még, még... kell sok kép... (szerk.)

ÜZENET:

Ha valaki tud lesbikus vicceket, küldjön (szerk.)

EGYEB:

Bármilyeneket is várunk, például hirdetőseket (na ki?)

SEGÉLYVONALAK:

NA NE — segélyvonal bántalmazott nőknek: 267-49-00 (18-22h)

Eszter alapítvány — pszichoterápiás szakrendelés a szexuális erőszak áldozatai számára
166-10-40 (H.—P.: 9-12h, Sz.—Cs.: 16-19h)

MELEG HÁTTÉR Telefonszolgálat

homo- és biszexuálisoknak

Mindennap: 18^h-23^h

329 - 3380

VándorMások

Gyalogtúra: Nov. 30. vasárnap
Találkozás: 6.15-ig Bp. Nyugati
Pu. a pénztár csarnok közepén
(Szob állomásig előre megváltott menetjeggyel)
Útvonal: Peröcsény- Nagy
Hídegy- Királyrét
Távolság: 20Km
Költségek teljes áron: 816 Ft
Visszaérkezés: 19.15-ig a
Nyugati Pu-ra
A VándorMások postacíme:
1360 Budapest, Pf.: 2.
telefonszáma: (1) 166 - 0156

E
d
i
t
k
e
f
é
n
y
k
é
p
é
z
t
e

AKI BÚJT, AKI NEM...

Biztos van egy csomó lesbikus vonatkozású dolog az utcákon még, csak hol?

Aki tudja, hol rejtőznek, az írja meg vagy fotózza le őket és adja postára nekünk.

← Itt egy példa, egy Rákóczi úti bujtók kirakatából

← És ne felejtsetek el, hogy nov. 28-án
(pénteken)

az Óvegyletben, este 7-kor
LABRISZ EST!